

НАЙ ТЪЖНИЯ ПОМЕН.

Това се случва след всяко сражение. Получава се заповед да се проверят хората. Войниците се строят. Списъците се четат под слабата светлина на някое фенерче.

Високо се произнасят имена. Чуват се бързи и отсечени отговори: „Аз, господин поручик!“

Но ето дохождат имена, на които никой се не обажда. Извикват отново. Пак мълчане. Всъщност изтръпват и промълвяват: „Нема го. Убит“...

И започват се тихи и скръбни разговори. Един разправя, где за последен път го е видял. Друг си спомня, че през битката го е чул, как е извикал и паднал. Трети съобщава, колко нещастни сираци убития е оставил.

И това е всичкия помен. Нема тържествено погребение, няма свещеници, речи и венци.

Прошепват се само имената на убитите. Сърдцето се свива от болка и няколко горещи сълзи мълчеливо се отронват от другарските очи.

Защото и тия, които са останали живи и прикърствуват на този печален помен и от тях мнозина вече са отбележани жертва на войната.

Смъртта и тях ще грабне след ден, след час или след минута, щом почне боя и завали огнения град.

